

STONORRG: KONUNG SAUMOS HOGA VISA RYORS 1078

IV 61

Kapsel

Widbom

KONUNG SALOMOS

HÖGA VISA.

BEARBETNING

I

ÅTTA SÅNGER

af

Albert Gröneberg.

HELSINGFORS, 1879.

TRYCKT HOS A. A. LINDFORS.

4. 12 80 ar

125

Herrar Kritici,

hvilka möjligen taga efterföljande bearbetningar under ompröfning, behagade granska originalen till desamma och, om möjligt, försöka modernisera någon af dem, t. ex. 7 kapitlet i Höga Visan, innan de besvara sig att fälla ofördelaktiga omdömen öfver dessa enkla sångstycken, af hvilka ingen torde fordra hvarken Topelii innerliga eller Runebergs mäktiga talang och erfarenhet.

Första sången.

Melodi: "Blomman är min vän", etc.

Han, min hjertanskär,
Kyssar mig beskär,
Ljufva mer än vinets safter.
Med sin vållukt han
Mig förnöja kan
Och upplifva mina krafter.
I hans dolda kammar följer jag så nöjd,
Ty han är min kärlek, glädjerus och fröjd.
Till de frommas tröst,
Sötman ur dess bröst
Flödar uti ljufva safter.

Täck han är, om än
Solen brännt min vän
Svart om kind, som Kedars hyddor.
Salems döttrar, sen
Hur min hjertevän

Älskar mig och mig beskyddar.
Hvarför mina syskon vredgats på mig så,
Att jag deras vingård lagts att vakta på?

Nej, min ljufva vän
Söker upp jag än;
Såsom förr, han mig beskyddar.

Sägen mig alltså,
Hvar jag finna må
Vännen, den jag ständigt saknar?

Ej jag vanka vill
Bland er af och till,

När min kärlek återvaknar.

Hör, mig vännen kallar: "Följ i färens spår!
Skaran följ, som emot herdahuset går!

Dig, som skönast är,

Har mitt hjerta kär;

I min hjord jag dig dock saknar."

Hvad jag liknar vid

Dig, min vän så blid?

Männe vid furstinnors throner?

På din hals, så skär

Du en kedja bär,

Mera värd än millioner.

O, hur dina kinder ljufva stå i spann!
Vid två granatäpplen de förliknas kan.

Du som drufvans blod,

Såsom mirham god

Är mig i Engeddins gårdar.

Bland de skönaste

Är min älskade;

Mildt, som dufvan, han sig skickar.

Ja min hjertanskär

Du behaglig är,

När så kärleksvarmt du blickar.

Derför sjunger jag uti den gröna vår:

Före mig går vännen och jag i hans spår,

Tills han mig engång,

Med en bättre sång,

I de sällas boning skickar.

Andra sången.

Melodi: "Uti båten han satt", etc.

Som ett blomster i Saron, en lilja i dal,
Som en ros ibland törne han är,
Den jag valt till min älskling, bland sönernas tal.
Som i villande skog utaf fruktträd en sal,
Är för mig, den mitt hjerta har kär.

Trygg jag sitter alltid i din kärlighets skygd,
Hvaraf frukten så söt är för mig.
I vinkällaren möts vi, af kärleken byggd,
Och förtjust der förnimmer din trohet och dygd,
Ty jag älskar evärdeligt dig.

Se, min vän vederqvickte med blommor min själ
Och uppfriskat med äpplen min håg;
Ty jag sjuk är af älskog. Der finner han skäl,
Att hans hand mig i slummern bevarat så väl.
I hans armar så salig jag låg.

Jag besvär eder, döttrar af Jerusalem,
Nu vid ängdernas rådjur och hind,
Att i icke för tidigt uppträden bland dem
Som oroar min käraste vän i dess hem,
Förr'n han väckes af morgonens vind.

Nu förnimmer jag rösten, min vän är ju der.
Se han kommer! Som hjortens, hans steg.
Öfver dalar och berg honom kärleken bär.
Till min ensliga boning, som undangömd är
Uti lunden, nu leder hans väg.

"Kom, min älskade, hän! Blida våren är när,
Redan vintern flydde sin kos.
Kom, min dägliga! Regnet ej gör oss besvär.
Se, hur blommorna le, dem du hafver så kär!
Kom att skåda den rodnande ros!

Du, som vunnit min själ, hör i lundarna slå
Turturdufvan, som kallar sin vän.
I den herrliga vår fikonsträden nu stå
I sin knoppning och vinträden blomma också.
Kom, min dägliga, kära, igen!

O, min dufva i klyftor, der undan du är,
Låt mig skåda ditt anlete snart!

Låt mig höra din ljufliga röst! Stanna här,
Att åkalla jag får, den min själ eger kär
Och åskåda din herrlighet klart.

Ack, fördrifven små räfvar, som rifva min gård,
Hvilken sirad i blommor nu står
För min vän! — Jag är hennes och hon i min vård
Torde stanna och älska, om aldrig så hård
Hon sig visar och fjerran än går.

Ibland rosor jag vandrar tills dagen blir sval
Och dess skuggor afvika härur. —
O, vänd om! Kom med mig till den fridfulla dal!
Blif som rådjur och hjort ibland berg utan tal!
Kom att tjasas af vårlig natur!"

Tredje sången.

Melodi: "Vintern rasat ut bland våra fjellar", etc.

Jag om natten uti mina drömmar
Sökte honom, som, för själen kär,
Vänligt för mitt dolda öde ömmar,
Men jag fann ej honom hos mig här.
Jag uppstiger och går kring i staden
Nu att söka vännen för min själ.
Gator vandrar fram jag långa raden,
Men jag finner honom ej likväl.

"Väktare på Zions murar, hören!"
Så jag klagar i min ensamhet,
"Har ni sett min själaskatt? O, fören
Mig till honom, till min salighet!" —
Sist jag fann min vän, och öfvergifver
Aldrig honom mera, innan han
Till mitt hus ingår och der förblifver
Vännen, som mig blott hugsvala kan,

”O, j Salems döttrar, jag besvär er
 Nu vid hind och rådjur, att min vän
 J ej stören, innan han beskär er.
 Han för mig nog vaka skall igen.
 Skåden blott, hur skön han är, min käro,
 Ljuf som mirham, rökelse och guld!
 O, hur kärliga hans later äro.
 Hans, som evigt är min själ så huld!

Kring Salomos säng de starke vakta;
 Starkare är dock min Israël,
 Hvilkens englar uti sömnen akta,
 Svärdomgiutna, från allt ondt min själ.
 Är Salomos säng af guld och siden,
 Herrligare läger eger jag,
 När min vän mig bjuder, bortom tiden,
 Till sin himmel, på vår bröllopsdag.”

Fjerde sången.

Andra sångens melodi.

Se, min älskliga, du är så däglig i dag,
 Men för mig blott du skön är och glad,
 Blott för mig finna din' dufvo-ögon behag,
 Och ditt glänsande hår såsom hjordar fann jag,
 Hvilka klipta gå på Gilead.

Dina tänder, så hvita som får, hvilka gå
 Utur vattnets uppfriskande bad,
 Ut i rader så rikliga, fruktsamma stå
 Och sig hvila mot rosiga läppar, derfrå'
 Flödar visdom, likt frodiga blad.

Dina lockar omgifva din purprade kind,
 Såsom blad granatäplen omge.
 Och din hals liknas må vid den lummiga lind
 Eller tornet, der sköldarna hänga för vind.
 Aldrig mätt mig på dem kan jag se.

Dina bröst, som råtvillingar yra och små,
 Högt förhöja ditt väsens behag.
 Se, som hjordar på bete, bland rosor de gå,
 Till dess dagen afsvagnar och skuggor förgå.
 O, så dägelig är du i dag!

Kom, min älskliga brud, ifrån Libanons dal,
 Ifrån källan vid lejonets bo!
 Kom, du väna, som tidigt mitt hjerta fränstal
 I den lummiga lund, i dess grönskande sal!
 Kom, du kära, som störde min rö!

Såsom sötaste vin är din åsyn för mig,
 Såsom honung och mjölk, o, min brud!
 Dina kläder, som vällukter sprida från sig,
 Mig bedöfvat och dårat; ty älskar jag dig,
 I din glans, din förtrollande skrud.

O, min syster, min brud, som en grönskande
   gård,
 Mig du blomster och vällukt beskär.
 Som en sorlande bäck i najadernas vård,
 Såsom nardus och mirham, med saffran till
   bård,
 Såsom lefvande vatten du är.

Statt upp, väder från nordan, från sunnan en fläkt,
 Blås igenom min blomstrande dal,
 Sprid ikring de förfinade vällukters släkt,
 Drif upp ångan från rosornas purprade dräkt;
 Ty jag funnit min själs ideal.

~~~~~

Femte sången.

Melodi: "Det blir något i himlen för barnen att få", etc.

Kom, min syster, min brud, i min örtagård hit,
För att mättas af honing och bär,
För att dricka den läskande mjölken, så hvit,
Och att fylla mitt hjertas begär."

"Låt mig upp, fromma dufva! Mig hufvudet är
Fullt med dagg från min nattliga färd.
Släpp mig in, hulda brud! ty jag hafver dig kär,
Mer än hela den syndfulla verld." —

Så han hviskat i sömnen, min himmelska vän,
Och mitt hjerta nog lyssnat derpå.
Men han kallat förgäfves. Jag domnad var än
Och derföre jag svarade så:

"Se, min kjortel jag afklädt. Hur skall jag igen
Nu påkläda mig den? Huru jag

Mina tvättade fötter nedsöla, min vän,
Innan solen har uppgått i dag?" —

Huru likväl det var, blef jag ängslig, och steg
Från min bädd, att viddala min vän.
Men, utkommen, jag fann honom gången sin väg. —
O, om honom jag funne igen!

Så jag sökte den natten förgäfves, och var
Så bedröfvad, och, o, hvad jag led!
Stadens vakter misshandlade mig; ty jag bar
Ej den drägt, som i orten var sed. —

"Jag besvär eder, döttrar af Salem, om j
Finnen vännen, mitt hjertas begär,
Sägen honom, att mer han ej går mig förbi;
Ty jag sjuk utaf kärlighet är." —

De mig frågade: "Hurudan är då din vän,
Du Jerusalems trånande mö?
Huru kunna din sökte vi känna igen?
Är han svart eller hvit såsom snö?" —

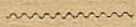
"Både hvithyld och röd är min vän," sade jag.
"Han utkorad bland tusende är,

Se, hans hufvud är skönt, som den gyllene dag!
Svart, men krusadt, är håret han bär."

"Lika mildrik som dufvans hans blick är och klar
Såsom sorlande källan i dal,
Och hans läppar som rosor, och kindernas par
Såsom lundernas skuggrika sal."

"Se, besatt med saphirer och guld är hans hand,
Uppå gyldene fötter han går,
Och hans vext är lik cederns i Libanons land,
Och hans lif som af elfen består."

Sådan är min utkorade, himmelska vän.
O, j döttrar af Salem, förstån
J då ej, hvarför honom jag söker igen? —
Nu med mig att uppsöka framgån!"

Sjette sången.

Melodi: "Djupt i hafvet, på demantehällen", etc.

I sin örtagård är nedergången
Nu min älskliga, hulda brud,
För att samla rosor, dem hon mången
Gång begagnat såsom sin skrud.
Ja, hon är min evigt, och jag hennes är!
Se, min rosenbrud jag hade ju så kär,
Att för henne, mitt väna vif,
Jag har uppoffrat herrlighet och lif.

Skön hon finner äfven mig, men viker
Ofta från mig på villostig,
Och der fäfangt efter kärlek fiker,
Den hon har dock allen hos mig.
Stundom hon förskräcklig tror mig, fast jag har
Hjertat fullt af mildhet, och beständig var
I min trohet i lif och död,
Och åt min sköna brud min kärlek bjöd.

Genom mig i lifvets källa tvagen,
 Oskuldshvit är min vän och skär.
 Hennes kinder, fagra såsom dagen,
 Vittnesbörd om min kärlek bär.
 Ibland jordens förstar, jungfrur utan tal
 Och herdinnors skara gjorde jag mitt val,
 Och jag fann henne värdast då.
 Derför jag evigt henne ega må.

Nu jag nedergår till örtagården,
 För att finna min hjertanskär.
 Säkert der hon är, och lemnar vården
 Af de blomster jag fostrat der
 Blott till hennes fågnad. Säkert följa må
 Mig, min Sulamith, till högre sällhet då,
 Som i himmelen är beredd
 För bruden, utaf ingen dödlig sedd.

Sjunde sången.

Melodi ur Wermländingarne: "Jag sjunger och dansar," etc.

Hur skön du, min egna, utkorade, är!

Din' länder stå lika

Två bildstoder, rika

På mestarens konst, och din hy är så skär,

Att ros ifrån lilja

Der ej kan man skilja;

Ty rodnad'n med hvithet förenade sig:

Och derföre evigt jag älskar dig.

Ja!

Derföre älskar jag dig.

Af elfen och guld, som en thron, är din hals,

Din' ögon som dammar,

Der lifslågan flammar.

På rosende läppar ta sylfer sin vals.

Som purpur i fäller,

Du hufvudet håller

I yppig hårprydnad och guld, dägelig:
Och derföre etc.

Likt palmträdet's krona och stam är din längd,
Din' bröst såsom drufvor. —

På blomstrande tufvor

När så jag lustvandrar, kring dalarnas ängd,

I palmen jag stiger.

Dess sötma inviger

Till själarnas brudgum och frälsare mig:

Och derföre etc.

Kom, huldaste brud, om du håller mig kär!

Kom, följ mig vid handen

Till soliga landen,

Att tidigt vi hinna till vingården, der

Små liljorna vida

Sin vällukt kringsprida,

Der lifsträdet mognar sin frukt inför dig,

Och der jag evinnerligt älskar dig.

Ja!

Der evigt jag älskar dig.

Åttonde sången.

Melodi: "Förgäfves uppå stigen jag dig att möta går," etc.

☉, att jag måtte finna, min himlabroder, dig!

Och vörda dig som jag min moder vördar!

Att dig få kyssa vore en sällhetsstund för mig,

Som ej beredas kan af jordens mödrar.

Jag ville taga dig

Till modrens hus med mig,

Och der ljuft vin dig bjuda: min kärlek innerlig.

Der skulle du mitt värn och skydd förblifva.

J, Salems sköna döttrar, som än derute gå

Och vanken kring i denna verdens villa,

Ifrån er själs liknöjdhet och dvala nu uppstån,

Och fram mot herrligheten vandren stilla.

Uppsöken jemte mig

Den undangömda stig

Som upp till vännen leder, och snart han visar sig

För oss i all sin mildhet, glans och fågning.

Sätt mig som ett insegel invid ditt hjerta, då
 Jag villas bort från dig i tidens öden;
 Att jag ifrån din kärlek, ditt skydd ej skiljas må:
 Din kärlek mäktig är ju såsom döden.

Så fast som himmelen

Står fromma kärleken

Emellan mig och honom, min himlaborna vän;
 Dess glöd är brinnande, som Herrans låge.

Må strömma allt det vattnet, på jordens yta finns,
 Vår kärlek ej förmår dess flod utsläcka.
 Och all den glans, det välde, som här i tiden vinns,
 Ej kan emot dess sköna fröjder räcka.

Om jordens skatter jag

Uppsamlade en dag,

De aldrig skulle väcka i hjertat det behag,
 Den fröjd, som mig din ömma kärlek gifver.

Jag svag än är och liten, och äger ingen makt,
 Förutom kärlekens, i tidens strider;
 Men du, min mur, mitt skyddsvärn, är för min
 själ den vakt,

Uti hvars hägn jag segra skall omsider.

Invid ditt hulda bröst

Jag har mitt stöd, min tröst,

Och friden skall jag finna blott följande din röst,
 Som mig till evig fröjd och fägnad bjuder.

Än vaktar jag din vingård, der du mig lemnat kvar,
 Att akta den, men engång, hvad det lider
 Mot skymningen, du kommer, såsom du lofvat har,
 Och tar mig i din lustgård upp omsider.

Dit, i din ljusa höjd,

Jag kommer så förnöjd;

Der skall vårt bröllop firas, med salig lust och fröjd.
 O, der din kärleks vidd mig uppenbaras!

Slut.

Pris: 30 penni.

